

Arrest

nr. 250 528 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 oktober 2020 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 mei 2016 besliste de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om verzoeksters aanvraag om haar in het bezit te stellen van een visum type D, zodat zij haar Nederlandse schoondochter in België zou kunnen vervoegen, in te willigen.

1.2. Verzoekster werd op 11 augustus 2016 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en vervolgens werd haar een F-kaart afgegeven.

1.3. Op 6 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster. Deze beslissing, die verzoekster op 23 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [J.]

Voorna(a)m(en): [K.]

Nationaliteit: Afghanistan

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene reisde het land binnen met een visum D als ascend[e]nt ten laste van haar Nederlandse schoondochter, [S.N.] [...]. Ze bewam een bijlage 15 op 11.08.2016. Ze kwam dus ten laste van haar. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkene blijkt reeds sinds 28.05.2018 niet meer gezamenlijk gevestigd te zijn en blijkt sindsdien ten volle ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 15.09.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 23.09.2020. Tot op heden legde betrokkene geen documenten voor.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dienen de volgende zaken geduid te worden: vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene ontving de bijlage 15 op 11.08.2016, de gezamenlijke vestiging werd reeds beëindigd op 28.05.2018. Er is dus geen[sz]ins sprake van 3 jaar gezamenlijke vestiging. Bij gebrek aan minderjarige kinderen in het Rijk, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn. Voor wat de uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quater, §4, 4°, daaromtrent werd evenmin wat voorgelegd, noch kan een schrijnende situatie blijken uit het dossier. Deze uitzonderingsgrond lijkt dus evenmin van toepassing te zijn.

Voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde betreft tot slot, dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds sinds mei 2018 leefloon ontvangt, waardoor ook aan deze voorwaarde niet voldaan wordt.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene is nog vrij recent naar België afgereisd. Het is redelijk te stellen, bij gebrek aan contra-indicaties, dat zij heden nog steeds in staat is om te reizen. De duur van haar legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 11.08.2016) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst of origine, waar zij is opgegroeid, familie en vrienden wonen heeft, en waar zij 55 jaar van haar leven heeft doorgebracht. Het is ook redelijk aan te nemen dat zij na zo'n lang verblijf in het land van herkomst eveneens de taal nog machtig is. Er kan alvast uit het dossier niet blijken dat zij geen banden meer zou hebben met het land van herkomst en die niet opnieuw zou kunnen oppikken. In elk geval kan de verbond[en]heid met België niet kan opwegen tegen die met het land van herkomst. De economische, sociale en culturele integratie blijken immers evenmin van die aard dat ze een beletsel kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene heden zou tewerkgesteld zijn. Er kan ook niet blijken dat betrokkene ooit de verplichte cursussen Nederlands en maatschappelijke oriëntatie bijvoorbeeld heeft gevolgd of de nodige stappen heeft ondernomen om deze aan te vatten, noch zijn er andere stukken in het dossier terug te vinden die blijk kunnen geven van een integratie in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Wel integendeel: uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene

sinds mei 2018 leefloon ontvangt (sinds juni 2018 het volle leefloon voor een alleenstaande) en dat zij dus voor het grootste deel van haar verblijf in België financiële steun heeft genoten van het sociale bijstandstelsel. Het aanvragen en ontvangen van een leefloon kan bezwaarlijk opgevat worden als een aspect van integratie in België. Betrokkene heeft tot op heden geen toelichting gegeven noch voorzien in een attest van het OCMW. Zodoende kan DVZ geen rekening houden met de eventuele omstandigheden waarin ze verkeerde toen ze zich wendde tot het OCMW. In elk geval dient vastgesteld te worden dat betrokkene na bijna 4 jaar verblijfsrecht en meer dan 2 jaar intensieve ondersteuning door het OCMW zelf nog geen dag blijkt gewerkt te hebben. Betrokkene is nochtans nog steeds op economisch actieve leeftijd. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene voldoende kansen geboden werd om haar leven te organiseren en in handen te nemen.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat betrokkene geruime tijd, met name sinds 28.05.2018, niet meer bij haar zoon en schoondochter woont en dat zij tot op heden het volle leefloon van een alleenstaande ontvangt. Het is dus redelijk te stellen dat zij geen gezin vormt met iemand anders. Er ligt verder niets voor waaruit zou kunnen blijken dat zij heden een relatie zou hebben aangeknoopt in het Rijk. Betrokkene bekwam het verblijf als ascend[en]t ten laste. Klaarblijkelijk kan zij heden ook niet meer op enige steun en/of onderhoud rekenen van referentiepersoon en haar zoon, waardoor er heden ook geen afhankelijkheidsrelatie meer voorligt. De gezinshereniging is bijgevolg achterhaald.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat uit het geheel van het administratieve dossier niet kan blijken dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het beginsel van fair play.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Verweerder stelt ten onrechte een einde aan het F kaart van verzoeker.

Verweerder is zeer goed op de hoogte dat verzoeker als een alleenstaande vrouw naar België kwam.

Verzoeker heeft geen andere familieleden in Afghanistan op wie ze mag rekenen. Verzoeker is afkomstig uit een geb[ie]d in Afghanistan waar sprake is van willekeurig geweld.

Verzoeker is na een tijdje verblijf in België het slachtoffer geworden van intra familiaal geweld.

Schoonmoeder werd aan de deur gezet bij ruzie - nu zou ploeg haar moeten zoeken.

Deze melding werd geactiveerd op 21/10/2017 om 01:05 uur onder nummer 010062/2017.

Ter staving hiervan wenst ze te verwijzen naar een PV van de politie, (stuk 3)

Verzoeker begrijpt 2 dingen niet:

Waarom heeft verweerder geen rekening gehouden met het feit dat ze het slachtoffer is geworden van intra familiaal geweld.

Waarom verweerder zoveel jaren (2 jaren) gewacht heeft om haar F kaart in te trekken. Er kwam een einde aan de gezamenlijke vestiging op 28.05.2018.

Verweerder wachtte 2 jaar en 5 maanden om de F kaart in te trekken.

Dit is niet ernstig.

In tegen stelling tot wat verweerder stelt meent verzoeker dat ze wel onder de uitzonderinggevallen van artikel 42 quater, §1, 6° vv.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in[.]

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verweerder heeft geen rekening gehouden met de leeftijd, langverblijf van verzoeker in België en de economische situatie van verzoeker.

Verzoeker heeft geen binding met het land van herkomst. Dit blijkt ook uit het feit dat verweerder zelf haar een visum toegekend heeft als iemand die ten laste is van een EU burger.

Verweerder stelt dat er geen humanitaire elementen aanwezig zijn waarmee rekening gehouden moet worden.

Dit is een verkeerde voorstelling van de feiten.

Verweerder weet heel goed dat verzoeker afkomstig is uit een geb[ie]d waar sprake is van willekeurig geweld.

Verweerder weet heel goed dat verzoeker een alleenstaande vrouw is zonder andere mannelijke familieleden in Afghanistan op wie ze mag rekenen.

Dit was juist ook de reden dat ze een visum kreeg naar België.

Verweerder zwijgt over de gekende feiten en zoekt haar toevlucht tot het feit dat verzoeker geen documenten voorgelegd heeft over haar situatie.

Verzoeker meent dat niemand aan haar heeft uitgelegd dat deze stukken nodig zijn voor de beoordeling van haar verblijfskaart.

Verzoeker meent dat regelmatig naar de Nederlandse cursussen gaat.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

Verzoeker meent dat verweester haar niet correct behandeld heeft. Verzoeker woont 4 jaar in België en pas na 4 jaar komt verweerder tot de conclusie om haar F - kaart in trekken.

Dit is niet ernstig.

Verzoeker went ook te verwijzen naar een mail van haar sociale assistente gericht aan haar raadsman:

Geachte,

Aangezien ik momenteel aan het telewerken ben, heb ik betrokkene haar dossier niet bij de hand.

Dinsdag ben ik opnieuw fysiek aanwezig op het OCMW en kan ik u deze documenten via mail bezorgen.

Er zijn geen plannen geweest om betrokkene tewerk te stellen binnen een art. 60. Dit met als reden dat betrokkene het Nederlands nog steeds onvoldoende beheerst. Voor doorverwijzing naar activering binnen ons OCMW dient men eerst niveau 1.2 van het Nederlands behaald te hebben.

Verder is de medische toestand van betrokkene ook niet geschikt om een tewerkstelling aan te vatten. Er was reeds een aanvraag ingediend tot het bekomen van een FOD-uitkering. Betrokkene heeft maar slechts 3 punten gekregen vanuit het FOD waardoor er geen recht is op een tegemoetkoming vanuit de FOD.

Met vriendelijke groeten,

[G.V.L.]

Maatschappelijk assistente / Sociale dien[s]t"

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoekster omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is met de persoon die zij kwam vervoegen en in functie van wie zij een verblijfsrecht heeft verkregen. Verweerder heeft daarnaast toegelicht te hebben vastgesteld dat niet blijkt dat verzoekster valt onder het toepassingsgebied van de wetsbepalingen die zouden kunnen verhinderen dat een einde zou worden gesteld aan haar verblijf. Hij heeft tevens aangegeven waarom hij van oordeel was dat verzoeksters leeftijd, haar gezondheids-toestand, haar gezins- en economische situatie, en haar sociale en culturele integratie in het Rijk geen belemmering vormen om de bestreden beslissing te nemen. Hij heeft ook geduid waarom hij oordeelde dat zij nog bindingen heeft met haar land van oorsprong. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Door te betogen dat zij niet begrijpt waarom zij niet wordt beschouwd als een slachtoffer van intrafamiliaal geweld en waarom verweerder pas na bijna twee en een half jaar een einde stelde aan haar verblijf en door aan te geven dat zij niet akkoord gaat met de bestreden beslissing toont verzoekster niet aan dat verweerder een van de door haar aangevoerde bepalingen heeft geschonden.

De Raad merkt, louter ten overvloede, nog op dat verzoekster de mogelijkheid werd geboden om haar situatie nader toe te lichten. Er werd haar op 23 september 2020 immers een schrijven van verweerder ter hand gesteld waarin haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij redenen kon aanbrengen om haar tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten en het staat niet ter discussie dat verzoekster geen enkel gevolg gaf aan dit schrijven. Het enkele feit dat verzoekster door haar zoon en schoondochter, na een ruzie, aan de deur werd gezet laat daarenboven niet toe te oordelen dat zij het slachtoffer werd van intra-familiaal geweld. Het gegeven dat verweerder niet onmiddellijk nadat de samenwoning van verzoekster en haar verwanten in België werd stopgezet overging tot de beëindiging van haar verblijf laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Er blijkt trouwens niet dat verweerder dadelijk kennis had van het feit dat de gezamenlijke vestiging met een burger van de Unie werd stopgezet en verweerder diende, alvorens de bestreden beslissing te kunnen nemen, hoe dan ook verzoekster nog voldoende tijd te geven om haar situatie toe te lichten en eventuele nuttige stukken aan te brengen.

Verzoeksters bewering dat verweerder naliet om rekening te houden met haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk en haar economische toestand is, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, niet meer dan een ontkenning van de realiteit.

Ook haar stelling dat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten omdat zij een alleenstaande vrouw is die afkomstig is uit een gebied waar er sprake is van willekeurig geweld mist feitelijke grondslag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster een visum werd toegekend omdat zij aangaf ten laste te zijn van haar Nederlandse schoondochter en zij deze schoondochter in België wenste te vervoegen. Verzoekster heeft ook nooit aangegeven dat zij niet naar Afghanistan kon terugkeren omdat zij daar in een regio zou dienen te verblijven die gevaarlijk is. Zij had hiertoe nochtans de mogelijkheid. De bestreden beslissing, die geen verwijderingsbeslissing is, verplicht verzoekster ook niet om te verblijven in een gebied dat zij zelf als gevaarlijk omschrijft.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar standpunt dat zij niet wist dat zij de mogelijkheid had om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder. Zij werd hiervan, zoals reeds gesteld, door verweerder ingelicht. In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om te stellen dat zij de uitnodiging van verweerder om relevante inlichtingen aan te brengen niet goed begreep of dat zij niet wist hoe zij hieraan gevolg kon geven kan de Raad enkel duiden dat verzoekster reeds meer dan twee jaar wordt geholpen door het OCMW en dus kan worden aangenomen dat, indien er iets onduidelijk zou zijn, zij wel degelijk bijstand kon krijgen.

3.2.3. Aangezien verzoekster niet aantoonde dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging of het behoud van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair play-beginsel worden vastgesteld.

3.2.4. Verzoekster toont daarnaast niet aan dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf als familielid van een burger van de Unie op zich tot gevolg heeft dat zij wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan dan ook niet worden besloten.

3.2.5. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster enig gezinsleven heeft in België of dat de bestreden beslissing enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt in het gedrang brengt, kan ook geen schending van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK